

Arrest

nr. 282 951 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2017 huwt verzoekster te Marokko met dhr. B.S. Met een visum D gezinshereniging is verzoekster aangekomen in België en ze werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 februari 2021 geeft de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk. Op 22 februari 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Boom het Marokkaans huwelijk te erkennen.

Op 18 oktober 2021 wordt verzoeksters verblijfsrecht ingetrokken. De voormelde beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 december 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 4 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 september 2022. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw,

Naam: Z. Voornaam: M. Geboortedatum: (...)1994

Geboorteplaats: Boughriba, Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen; tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeben, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 2°: Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn.

Op 18.10.2021 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken in toepassing van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd op 02.12.2021 door de politie van Geraardsbergen aan haar betekend. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Zij is bijgevolg definitief. Betrokkene heeft geen nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Zij verblijft thans illegaal in het Rijk.

Bij het nemen van de huidige beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene maakte in het kader van het onderzoek naar de intrekking van haar verblijfsrecht een voorschrift voor een antibacterieel medicijn over, doch liet na dit voorschrift verder te contextualiseren. Zij werd blijkens attesten van 25.03.2021 en 08.04.2021 gevolgd in het kader van een kinderwens, maar maakte in de periode tussen 18.06.2021 (datum waarop zij stukken aan de DVZ bezorgde) en 18.10.2021 (datum van onze intrekkingsbeslissing) geen documenten meer over met betrekking tot die behandeling, hoewel haar expliciet werd gevraagd haar dossier te actualiseren, zodat de DVZ thans geen informatie heeft over de stand van zaken daaromtrent en of betrokkene sedert 08.04.2021 nog verdere stappen in haar behandeling heeft gezet. Op basis van de voorgelegde stukken is het redelijk te stellen dat betrokkene gezondheidstoestand geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Verder, wat het gezins- en familieleven betreft dient vastgesteld te worden dat de gezinssituatie evenmin een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. De dienst vreemdelingenzaken erkent het huwelijk tussen betrokkene en haar vermeende echtgenoot niet omdat het er voor één van de partijen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (cf. beslissing van 18.10.2021). De door betrokkene voorgelegde stukken in het kader van de beëindiging van haar verblijfsrecht, konden het tegendeel niet aantonen. Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden behouden en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste

lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 04.03.2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V.

arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

In casu is de bestreden beslissing van 4 maart 2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- Dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet;
- Dat er toepassing werd gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in die zin dat:
 - a) Het verblijf van verzoekster werd ingetrokken;
 - b) Er geen elementen voorhanden zijn om geen bevel te geven gelet op de gezondheidstoestand van verzoekster;
 - c) Er geen schending kan zijn van het familie- en gezinsleven van verzoekster, nu verwerende partij het Marokkaanse huwelijk van verzoekster niet erkent;

Verzoekster heeft een duurzame en vaste relatie met haar in België verblijfsgerechtigde partner/echtgenoot, de heer B. S..

Verzoekster leeft met haar partner/echtgenoot als man en vrouw onder één en hetzelfde dak in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij doet beroep op artikel 7, lid 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat het verzoekster langer dan toegelaten op het grondgebied in België verblijft.

Deze vaststelling op zich niet afdoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen. Immers, verwerende partij kent het dossier van verzoekster al langer dan vandaag en minstens al sinds 2018. Verder weet verzoekster dat verzoekster met haar echtgenoot gehuwd is in Marokko sinds 2017, sinds 2019 op het Belgisch grondgebied verblijft en met hem sinds die datum een gezin vormt en samenwoont.

Het gegeven dat verzoekster haar verblijf is ingetrokken en dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster niet erkent, doet niets aan het feit dat de feitelijke samenwoning en feitelijke relatie van verzoekster met haar echtgenoot nog verder duurt, ondanks het gegeven dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster met haar partner niet erkent.

Verzoekster en haar echtgenoot wonen nog steeds samen, en vormen een gezin in de zin van artikel 8 EVRM. Eerst in Boom, thans in Edegem op het opgegeven adres.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het te voorbarig, onzorgvuldig en zelf kennelijk onredelijk en disproportioneel om reeds in de deze fase een bevel te nemen ten aanzien van verzoekster.

Immers, verzoekster vormt een gezinscel met haar partner/echtgenoot en daar is verwerende partij duidelijk van op de hoogte (of minsten behoorde daarvan op de hoogte van te zijn). Hoewel verwerende partij hiervan op de hoogte is (of behoorde te zijn), werd in de bestreden beslissing met afdoende

gemotiveerd over deze toch essentiële elementen, met name dat partners een langdurige relatie hebben en samenwonen.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde partner en kind.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar partner/echtgenoot en dat deze relatie nog steeds verder duurt. Dat het gezin samenwoont om het hetzelfde dak.

Het gegeven dat verzoekster haar verblijf is ingetrokken en dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster niet erkent, doet niets aan het feit dat de feitelijke samenwoont en feitelijke relatie van verzoekster met haar echtgenoot nog verder duurt, ondanks het gegeven dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster met haar partner niet erkent.

Verzoekster en haar echtgenoot wonen nog steeds samen, en vormen een gezin in de zin van artikel 8 EVRM. Eerst in Boom, thans in Edegem op het opgegeven adres.

Immers, dit feitelijk samenwonen en de feitelijke relatie is ook beschermd door artikel 8 EVRM.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan zij samenwoont met haar partner/echtgenoot met wie zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen verzoekster en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Immers, verzoekster is op een legale manier en met een visum gezinshereniging België binnengekomen.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een bevel om het grondgebied te verlaten)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;"

3.3 Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet ter verantwoording waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan toegelaten nu haar verblijfsrecht werd ingetrokken op 18 oktober 2021. Verzoekster heeft geen beroep ingediend tegen de beslissing die haar verblijfsrecht intrekt waardoor deze beslissing definitief is. Zij heeft evenmin een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Zij verblijft aldus illegaal in het Rijk.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop het bevel om het grondgebied te verlaten steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 2°wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekster betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betoogt evenwel dat er geen rekening werd gehouden met haar duurzame en vaste relatie met haar in België verblijfsgerechtigde partner/echtgenoot. Zij stelt dat het gegeven dat haar huwelijk niet werd erkend geen afbreuk doet aan het feit dat zij samenwoont en een relatie heeft met haar partner die nog verder duurt. Zij vormt een gezinscel met haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)): *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in.”*

In de bestreden beslissing wordt aangaande haar gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft dient vastgesteld te worden dat de gezinssituatie evenmin een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. De dienst vreemdelingenzaken erkent het huwelijk tussen betrokkene en haar vermeende echtgenoot niet omdat het er voor één van de partijen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (cf. beslissing van 18.10.2021). De door betrokkene voorgelegde stukken in het kader van de beëindiging van haar verblijfsrecht, konden het tegendeel niet aantonen. Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden behouden en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij - voor het treffen van de bestreden beslissing – standpunt heeft ingenomen over het verblijfsrecht van verzoekster door haar verblijfsrecht in te trekken nadat de huwelijksakte niet wordt erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Boom ingevolge het negatief advies van het parket te Antwerpen op 16 februari 2021. Tegen voormelde beslissing van 18 oktober 2021 heeft verzoekster geen annulatieberoep ingediend bij de Raad waardoor deze definitief in het rechtsverkeer is. Evenmin verklaart verzoekster of blijkt uit de stukken van het dossier dat zij beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk weigert te registreren. In de beslissing van 18 oktober 2021 wordt aangaande de gezinssituatie van verzoekster het volgende gemotiveerd: *“Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.”* In voormelde beslissing wordt bovendien aangaande de samenwoning het volgende gemotiveerd: *“De voorgelegde huurcontracten vormen evenmin een bewijs dat er tussen betrokkene en de referentiepersoon enige gezinsband bestaat. Het is perfect mogelijk voor twee personen om een onroerend goed te huren, zonder dat ze daarom de bedoeling hebben om een gezin te vormen (bijvoorbeeld om de kosten van het huren van een woning te drukken). (...) Uit de voorgelegde stukken kan niet blijken dat er effectief sprake is van een relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.”* Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar ‘vaste relatie’ en samenwoning met haar partner, nu de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 18 oktober 2021 waarin uitvoerig wordt gemotiveerd inzake haar gezinssituatie met haar vermeende echtgenoot.

Verzoekster toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing enig pertinent gegeven in de zin van haar gezinscel met haar vermeende echtgenoot veronachtzaamd heeft.

In tegenstelling tot wat verzoekster aldus voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat ook rekening is gehouden met haar verklaring dat zij samenwoont met haar partner en met artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht op 18 oktober 2021 waarin uitvoerig is gemotiveerd aangaande de door haar verklaarde ‘vaste relatie’ met haar partner. De beslissing van 18 oktober 2021 is definitief nu verzoekster geen beroep heeft ingediend tegen voormelde beslissing. Evenmin is verzoekster opgekomen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verwerende partij kon aldus in redelijkheid oordelen dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM om zich te verzetten tegen een verwijderingsmaatregel. Hierbij werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt het hecht, duurzaam en langdurig karakter van haar relatie ten tijde van het nemen van de beslissing van 18 oktober 2021 aan te tonen met een begin van bewijs. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar situatie op dat ogenblik werd gekenmerkt door een specifiek en concreet gegeven dat ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken en evenmin dat de beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel was. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing voorbarig is. Zo blijkt bijvoorbeeld niet dat er nog een onderzoek loopt naar de erkenning van haar huwelijksakte. In ieder geval ontbreekt elke toelichting in dit verband. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat enig concreet element ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken of in rekening gebracht. Er blijkt niet dat verweerder zich heeft gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster betoogt vervolgens dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden doordat de relatie nog steeds verder duurt en zij onder hetzelfde dak wonen. Het gegeven dat haar huwelijk niet is erkend doet geen afbreuk aan de feitelijke samenwoning en feitelijke relatie met haar partner.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens die hem gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, meer bepaald de verklaring dat zij feitelijk samenwonen en feitelijk een relatie onderhouden. Hij oordeelde evenwel dat het verblijfsrecht diende te worden ingetrokken, nu het huwelijk niet werd erkend doordat het huwelijk voor één van de partijen er enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De door verzoekster voorgelegde stukken in het kader van de beëindiging van het verblijfsrecht konden het tegendeel niet aantonen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden, dit aan de hand van de door de verzoekster verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven in België. Meer concreet stelt zij hier een duurzame en hechte relatie te hebben met haar Belgische partner. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoekster preciseert niet welke concrete gegevens ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dan wezen op een bijzonder hechte, duurzame dan wel langdurige relatie. Elke nadere toelichting ter zake ontbreekt. Een loutere samenwoning volstaat niet om een hechte en duurzame relatie te kunnen vaststellen. Er dient ook te worden vastgesteld dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing het onderzoek aangaande het huwelijk reeds afgerond was en tegen de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht geen beroep is ingediend. Verzoekster maakt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing een gezinsleven voorlag dat beschermenswaardig was op grond van artikel 8 van het EVRM. Zelfs voor zover wordt aangenomen dat het *in casu* ingeroepen gezinsleven beschermenswaardig is in het licht van artikel 8 van het EVRM, dient te worden benadrukt dat er sprake is van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in verzoeksters gezins- dan wel privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er in beginsel op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/Nederland). Verzoekster maakt evenmin

aannemelijk dat zij haar voorgehouden gezins- dan wel privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Zij brengt geen concrete hinderpalen naar voor die het uitbouwen of verderzetten van het gezins- dan wel privéleven in haar land van herkomst in de weg kunnen staan. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeksters verblijfsrecht werd ingetrokken op 18 oktober 2021. In het kader van de beëindiging van haar verblijfsrecht had verzoekster de mogelijkheid om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt met betrekking tot de beëindiging van haar verblijfsrecht in het licht van haar voorgehouden gezinsleven met haar vermeende echtgenoot op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekster heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en een aantal stukken overgemaakt.

De Raad merkt voorts op dat het recht om gehoord te worden integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In casu beperkt verzoekster zich tot een theoretische uiteenzetting en laat zij na aan te geven welke specifieke omstandigheden zij in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Zij betoogt op algemene wijze dat zij diende uitgenodigd te worden om bijkomende stukken betreffende bijvoorbeeld tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens binnen te brengen, dat zij niet werd ondervraagd noch gehoord over haar persoonlijke en familiale situatie, maar duidt op geen enkele wijze welke concrete elementen zij inzake enige tewerkstelling, opleiding, gezondheid en familielevens of welke andere concrete persoonlijke elementen, die zij nog niet eerder had bijgebracht, nog had kunnen bijbrengen. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij op dit punt het bestuur nog enig concreet en nuttig element had kunnen aanreiken die de besluitvorming inzake de bestreden beslissing enigszins had kunnen beïnvloeden. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...]”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door de heer/mevrouw D. S. die de titel van administratief deskundige/expert administratief draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

(...)

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van administratief assistent een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat de artikel 8 van het MB van 18/03/2009 spreekt van een administratief assistent en niet van een administratief expert.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing met maken van) artikel 74/13. Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13. In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “administratief expert” gemaakt is door een onbevoegde ambtenaar. Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.”

3.5. Waar verzoekster betoogt dat artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende de delegatie van bevoegdheden en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geschonden zijn, nu niet blijkt dat D.S. de correcte bevoegdheid heeft, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad stelt vast dat de *in casu* bestreden beslissing is opgesteld en ondertekend door mevrouw D.S. administratief deskundige. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet – dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing – voorziet in een mogelijkheid voor de minister c.q. de staatssecretaris om zijn bevoegdheid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te delegeren. Overeenkomstig artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te besluiten dat mevrouw D.S., administratief deskundige, bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN